

Klára Bártová

Rok Patrika

ROK PATRIKA

Klára Bártová

Text © Klára Bártová, 2015

Fotografie na obálce: © Jitka Košťálová, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-042-7 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-043-4 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-044-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1. Lásky na první pohled existuje

To je solidní magor, ten Patrik. To snad nemyslí vážně! Mluvit se mnou tímhle stylem? To opravdu volal ten úžasný kluk, co jsem mu dala na internetové seznamce své číslo? Nezdá se mi to? Těšila jsem se na první rozhovor, až uslyším jeho hlas a když se konečně ozve, tak tohle? To jsem si představovala vážně jinak. On mě zve na rande a normálně mi přitom stihnul vynadat. Vždyť mě vůbec nezná!

Chtěla jsem jen přijet na schůzku vlastním autem, aby mě nemusel vyzvedávat. Nic víc. Co teď s tím? Mám se dodatečně urazit, nebo to vůbec neřešit? Nevím, jestli mám být našťvaná, nebo spíš zklamaná? Škoda, že mě tak zaskočil. Nezvládla jsem pořádně reagovat.

Byl neurvalý, a dost odhodlaným tónem si trval na tom, že pro mě přijede až domů. Když jsem se konečně nadechla, že se budu bránit, nedal mi už žádný prostor k mluvení.

Úlet. Na tom netu jsou fakt jen exoti, jak se traduje. To zase byl nápad se registrovat na seznamce a odepsat prvnímu zájemci s líbivým ksichtíkem. Kdo ví, co je zač. Martině můžu poděkovat. Do čeho jen mě to před pár dny namočila?

Poseděly jsme, daly pár skleniček. No, vlastně zbořily jsme se možná trochu víc, pravda. Každopádně registrace byla z její hlavy. To se povedlo. Co na tom, že ona by mohla v randění naslepo klidně do mezinárodní reprezentace. Jenže já ne, já jsem z toho v háji. Mně to jako báječný vzrůšo nepřipadá. Cítím ve vzduchu průšvih. Navíc, a to je nejhorší možná rodící se komplikace, se mi ta jeho drzost líbí. Jsem zvědavá, jaký bude ve skutečnosti. To si musím přiznat. To chování si přeci nemůžu nechat líbit. Musím mu ukázat, že takhle teda ne. Hulvát. To rande naschvál nezruším. Takhle se z boje neutíká.

Přiznávám, že na fotkách vypadal neuvěřitelně dobře. Snažím se vybavit si jeho profil. Patrik34 zní jeho přezdívka. Podle všeho je to krásný, černovlasý kluk s pronikavě modrýma očima. Konečně trochu dlouhán, píše 190cm, tak to je i na hodně vysoký podpatky! Váha 100kg. Stopro si ubral, ale to je jedině dobře. Tintítka nebrat. Vzdělání středoškolské, pohoda, to vítám, nebude to žádný nepoužitelný intelektuál. Těch mám v práci kolem sebe dost. Pochází ze Šumperka, nemá děti a žije sám. Na jedné fotce je v posilovně, na druhé jede na koni a na třetí si hraje s nějakou malou holčičkou. Sportovec s duší romantika a kladným přístupem k dětem, jak se zdá.

Proč si takový kluk, který může mít každou, vybral zrovna mě? Není to divný? To teď nemá cenu řešit, za tři hodiny je tady. Musím vypnout počítač a jít se připravit.

Alice klid, vždycky ses uměla hezky nalíčit a učesat, tak to zmákněš i dnes. Zatím tomu sice v těch domácích hadrech nic nenasvědčuje, ale bude ti to slušet, neboj. Hecuju se a překvapivě to docela zabírá. Zvládám rafinované odívání, které je bohužel nutnost. Mám soudnost a taky do své ideální váhy, při výšce necelých sto sedmdesát, daleko.

Je pravda, že se umím na setkání s mužem tak obratně pohybovat, že si za celý večer nemá šanci všimnout mé postavy. Někdy mi to připomíná scény v seriálech, kde se všemožně snaží maskovat vzdouvající břicho těhotné herečky, když se její pokročilý stav zrovna nehodí do scénáře. Řeší to tlustými kabáty, deskami s papíry, nebo velkou kabelkou, ale stejně je to pokaždé poznat.

Podobně jako je vše stoprocentně poznat i u mě. Nejsem naivní. Zatím jsem ale nenašla odvalu umět se nosit taková, jaká jsem. Nějak na to nemám. Určitě ne střízlivá. Už jsem sice smířená s tím, že nejsem éterická bytost s mírami modelky, po které by muži hromadně šíleli, ale sebevědomí stále pokulhává.

Vždycky jsem byla spíš ta dobrá na pokec se spoustou kamarádů. Jsem totiž milá. Tak nějak se domnívám, že i úžasně vtipná, no a v neposlední řadě samozřejmě vzdělaná a chytrá. Dobře, někdy to možná přeháním, ale snažím se tu chytrolínku, co má na vše odpověď, hodně umírňovat.

Dívám se na sebe do zrcadla a vidím, že zase krčím čelo. To se prostě neodnaučím. Vlasy mám krátký, asi před týdnem jsem byla u holiče. Platinová blond je dost náročná, každý odrost je hned vidět. Zatím je to ale dobrý. Vlastně, já měla krátký vlasy vždycky, když si to tak uvědomuju. Už jako dítě jsem je měla. Nikdy jsem si neužila ty rozpustilé culíky typické pro malé holčičky. Účes podle hrnce nedokonale ostříhaný mojí praktickou mámou, tak ten bohužel nechybí na většině černobílých fotek. Možná už ten klučíčí sestřih tehdy předurčoval, že Alice Dvořáková nikdy nebude žádnou křehkou ženou, kterou muži touží ochraňovat, ale že si celkem obstojně poradí sama a dokáže se v dospělosti prosadit. Asi je to tak.

Vystudovala jsem šestileté gymnázium a logistiku na vysoké škole. Akademické prostředí mě nadchlo natolik, že jsem se po pár letech praxe vrátila a nyní jsem doktorandka ve třetím ročníku. Učím na fakultě marketing, často cestuju a dalo by se říct, že jsem spokojená. Je fakt, že když chci, dokážu být

dříč, který budu je kariéru, ale taky umím být bohém, který čas od času udělá nějakou spontánní bláznivou věc.

Na 31 let mám taky celkem slušný seznam milenců. O tom se samozřejmě nemluví, ale jednociferné počty jsem opustila už dávno. Zažila jsem i vážné známosti, kdy jsem své partnery milovala, ale ne vždy to k udržení vztahu stačí, jak se ukázalo.

Život jde dál, jsem mladá a to nej mě určitě ještě čeká. O tom jsem přesvědčená.

V dlouhých vlasech bych působila víc žensky. To je jasná věc. S tím teď ale nic neudělám. Zhubnout pár kil do večera taky nezvládnou. Ne bez kouzelného proutku.

Copak nabízí má skříň? Nebudu to dramatizovat. Černé kalhoty a černá splývavá tunika s hlubokým věčkovým výstřihem, to bude nejlepší. Černá snad opravdu trochu zeštíhluje a cítím se v ní dobře. K tomu výrazné doplňky a make-up. Tmavá barva je ideální podklad pro křiklavý šátek a kabelku Desigual. Tahle značka se mi moc líbí. Španělský temperament z ní sálá. Třeba se z těch věcí nějaký dnes večer přenesu i do mě a dodá mi odvalu. Navíc, kdyby nic, tak noční světlo to unese. Musím ho zaujmout natolik, že nebude řešit mé špeky, ale dívat

se mi do očí, maximálně do výstřihu. Díkybohu, že už se dají běžně sehnat push-upky i ve velikosti 80D.

A vůně, jasně, to nesmím zapomenout. Něco ležérně sexy, třeba The One od Dolce&Gabana. Byla drahá, takže si jí syslím na vzácné příležitosti. Na příležitosti jako je rande s krásným neznámým mužem, to obzvlášť. Alice! Brzdi sakra! Pamatuj, že byl drzej a nepříjemnej. Musíš mu to dát sežrat.

Dám, určitě dám. Já vím, že to přehnal. Právě proto mi to musí slušet, aby si uvědomil, že s ženou jako jsem já, se takhle nejedná.

Mám hotovo. Musím najít mámu a ukázat se jí.

Žít v domě rodičů má své výhody. Je fakt, že tohle je velmi rozlehlelý dům, kde když člověk vyloženě nechce někoho potkat, tak nepotká. Je utopený v zeleni, to je fajn, ale dává až moc okázale na odiv, že majitel nepochází z nuzných poměrů, a to mi neseď. Já taková nejsem.

„Mamí, nevypadám v tom blbě?“ Ticho, to jsem si mohla myslet. Kde ta máma je?

Nikdy není po ruce, když zrovna potřebuju. Jestli mi ty nový Festinky jdou dobře, nejpozději za pět minut tu Patrik bude. Žádná sms o zpoždění nepřišla.

Rychle! Pracovna - tady není, obývací prázdný, ani v kuchyni se nic nehýbe, vezmu to po schodech do prvního patra.

„Mami, všude tě hledám, jak vypadám?“ Máma, co by štíhlá sportovkyně s blond mikádem, na svých 53 let rozhodně nevypadá.

„Kam jdeš?“

Odpovídat na otázku otázkou, to teda nesnáším. „Mám rande, sice dojmy zatím rozpačité, ale uvidíme, co se z toho vyvine.“

„Hmm.“

„No tak co říkáš, můžu jít v tomhle?“

„Jo, jde to.“ Aha, raději už se neptám. Obvykle je velmi kritická a dnes bych mohla schytat hodnocení, které by mi na sebevědomí moc nepřidalo.

„V kolik přijdeš?“

„To nevím, zatím ahoj.“ To je roztomilý, prý v kolik přijdeš, na to se mě léta, kdy jsem bydlela sama, nikdo neptal. Poslední pohled do zrcadla a jdu ven. Letos se ta zima vleče, ještě je únor a zima jako blázen.

Jsem nervózní. Tohle je ta tréma, kterou znám z přednášek pokaždý, když stojím před svými studenty jen o pár let mladšími a musím několik hodin udržet jejich pozornost.

Ještě si zapálím, to stihnu. Vypadá to, že možná někde bloudí. Nebo je jen nedochvilný, to se stává. Ne každý je tak nechutně přesný, jako já. To беру. Mimochodem, na to kouření nejsem nijak pyšná.

Je to hnus a chápu, že společnost to čím dál víc odsuzuje. Doufám, že časem zase přestanu. Teď to ale nejde.

Už je tady. Teda myslím. Nějaké velké auto míří k našemu domu a zastavuje. Jdu k brance. Nechal nastartovaný motor a svítit světla. Vystoupil, obešel auto a otevřel dveře spolujezdce. Můžu ho nenápadně okouknout. Zatím byla tma jako v ranci, ale díky světlu doléhajícímu z interiéru naleštěného BMW je konečně trochu vidět.

Červená sportovní bunda, bílé tričko s nějakými závodními nápisy, černé outdoorové kalhoty a sportovní boty. Je vysoký, to nekecal. A ty oči, ten pohled, je tohle vůbec možný? To se mi určitě jen zdá. Mám husí kůži a možná se mi i zamotala hlava. Snad to na mě není vidět. Co to se mnou je? Tak to se mi ještě nikdy nestalo. Žaludek mám sevřený a mráz mi jezdí po zádech. Podává mi ruku. „Patrik, ahoj.“

Neměla bych mu náhodou podat ruku první já? No, to je úplně jedno. Pevný stisk a teplá dlaň, to značí upřímnost, nebo jsou to jen pověry? Usmívá se a vůbec se nijak nezarazil, když mě poprvé uviděl, takže se mu možná líbím. „Ahoj, já jsem Alice. Kam pojedeme?“

„Nastup, uvidíme.“

To je pěkný auto, ten interiér, krémová kůže a koberečky úplně do barvy. O své auto opravdu pečuje, to nejde přehlédnout.

„*Nejsem z Hradce, takže hospodu vyber ty, vůbec to tu neznám,*“ otáčí auto a pomalu se rozjíždí zpět směrem k městu. Jede pomalu a stále se na mě dívá. Teď si omylem pustil stěrače. On je ze mě snad taky rozhozený! Zázraky se dějí. „*Mám jich oblíbených víc. Co třeba Valmont?*“ dělám, jako bych to právě spontánně vymyslela, ale mám to v hlavě připravené už pár hodin. Kozoroh se nezapře. „*Je mi to jedno, říkej, kudy mám jet.*“

Vyrážíme. Pomáhám Patrikovi sledovat cestu. Vypnul si navigaci, aby nás nerušila, a evidentně je bez ní úplně ztracený. Ukazuju směr, culím se u toho jako blbec a uvnitř jsem snad ještě nervóznější, než jsem si uměla představit. Naštěstí to není daleko, už jsme tady, tak ještě zaparkovat. Vystupuju. Patrik je úžasný a já nemůžu uvěřit, že se mi to nezdá. Tohle bude hodně zajímavý večer.

Valmont Grill je příjemná a oblíbená restaurace na okraji města. Je tu léta. Je vyhlášená velmi dobrou kuchyní, která si překvapivě stále drží úroveň.

Patrik má sebevědomou chůzi a i když tu nikdy nebyl, jde ochotně první. Podrží mi dveře a vstupujeme do malého vkusně zařízeného foyer. Po

levé straně se nachází místo sloužící jako šatna. Dají se tu odložit zimní bundy a kabáty. Stojí v ní starší paní a háčkuje. Patrik zdraví a dává se se seniorkou do řeči.

„Jak se máte? Že se vám chce pracovat, zrovna v pátek večer? Dají vám aspoň něco dobrýho, když tu tak poctivě hlídáte?“

Je komunikativní a rád se baví s lidmi! Šatnářka je nadšená, směje se a evidentně ji potěšilo, že si jí někdo všímá. A já jsem nadšená, že se Patrik jeví jako společenský typ.

Už jsme v restauraci a číšník nás vede k jedinému prázdnému stolu.

„Co budeš pít?“ vyzvídá Patrik.

Panáka a dvojitého. To bych potřebovala, ale to by byla rázem image ta tam.

„Mám si něco dát, když ty nic pít nemůžeš?“ pokouším se o projev empatie.

„Jen si dej. Já myslím, že mě taky jedno pivo nezabije. Hned nejedeme ne?“

Fajn, jsem za to vděčná. Pár dvojek vína mě určitě uvolní a nebudu se cítit tak nemožná.

Dívám se na něj, má široká ramena a velké ruce. Má taková rozmáchlá mužná gesta. Žádná noha přes nohu, z toho úplně rostu.

Podávám si jídelní lístek. Má smysl dělat, že nejím, když tak evidentně nevypadám? Ne, to je trapný. Objednám si své oblíbené jídlo, které mi tu chutná. Kuřecí prsíčka v kukuřičných lupínkách s nasládlou, jemně pálivou kari omáčkou. Ať si o mně myslí, co chce, tenhle večer si prostě chci užít.

Patrik už desky s menu zavřel a povídá: „*Nebudu to komplikovat, dám si nějakou pořádnou steak.*“ On se tak rychle rozhoduje, a jedná, to je imponující. Nevím proč, ale připomíná mi hrozně tátu.

Táta podniká v těžebním průmyslu. Je sice vzdělaný a inteligentní, ale občas se chová jako buran. To tak bohužel má. Možná to souvisí s vesnickým prostředím, kde vyrostl a žije celý život. Možná je to myslivostí a místním spolkem, jehož členem je od útlého mládí. Je ale výrazná osobnost a tím to jeho buranství nevyznívá hloupě.

Lidé to vnímají jako příjemné osvěžení. Má spoustu přátel, mluví nahlas, rád baví společnost a cítí se dobře, když je středem pozornosti. Jak má své publikum, mění se v neúnavného baviče, který strhává davy. Silně vyznává model rodiny, kde velí muž, který si také o všem rozhoduje. Je požitkář a jeho láska k jídlu je na něm vidět. Ze své zavalité postavy si nic nedělá, naopak. Možná čím víc ho máma nutí se sebou něco dělat, tím víc si trvá na

svém, že on vypadá dobře a je se sebou spokojený. V pubertě jsme spolu docela bojovali, chtě nechtě trošku té jeho dominantní povahy mám asi v genech.

Teď jsme k sobě už našli cestu. Beru ho takového jaký je. Už vím, že se ho není proč bát. Taky vím, že když ho nebudu pořád kritizovat, můžeme si docela dobře rozumět. Máme hezký vztah. Sice trošku odměřený, žádné objímání, ale to se u nás v rodině nikdy moc nepraktikovalo.

Říká se, že žena podvědomě hledá podobného muže jako je její otec. Možná to není pravidlo, ale u mě to tak je. Problém je v tom, že sama nepůsobím zrovna dojmem úplně zakřiknuté a poslušné holčičky. Věřím ale, že jednou najdu ještě výraznějšího jedince, který mě zkrotí. Víم, že to chci, potřebuju, že to je to, co budu milovat. Dalo by se říct, že by to měl být lehce masochistický vztah, kdy já budu ta submisivní. Sice se s tou rolí na oko nikdy nesmírím, budu mít stále snahu vzdorovat, vymanit se, ale nedostanu nikdy poslední slovo, a přesně to mě, doufám, udělá šťastnou.

„*Vybrali jste si?*“ Mladý číšník přerušuje už pár minut trvající monolog Patrika o tom, jaký si užil den v Praze na srazu příznivců BMW.

„*Jasně.*“ Patrik se toho ujme a pohotově nadiktuje objednávku pro oba.

To je nezvyk, když se jednou chopí iniciativy někdo jiný. Objedná mi, baví mě historkami a je vtipný. To nemá chybu. To vůbec není ten protiva, který se mi představil před pár hodinami v telefonu.

Jídlo je na stole v cukru letu. Objednám si ještě rychle další dvojku. Je mi příjemně. Tenhle zábavnej chlap, kterej se mi líbí, je tu dnes večer jen pro mě. Už vím o jeho práci v prodejně autodílů, o rodičích, kteří mají ranč a o mladším bratrovi, co se věnuje závodně plavání. Stále dobrý, žádný kostlivec ve skříní.

„*Co ty a sex?*“ otočí Patrik z ničeho nic téma a uřízne si další kousek hovězí svíčkové.

„*Jak to myslíš?*“ odpovídám na otázku otázkou. Sakra, ale tentokrát vážně potřebuju čas rozmyslet si, jak mám reagovat. Kam tím jako míří? Témata o sexu mi nevadí, nemám problém být otevřená. Navíc od svých studentů jsem vytrénovaná na velmi častou snahu vykolejit mě záludnými dotazy. Hlavně, o co jde? I kdyby mířil k tomu, že tu jsme jen proto, abychom se spolu dnes v noci vyspali, tak proč ne. Nejsem puritánka, a pokud si dám ještě pár skleniček, budou všechny zábrany úplně v čoudu.

„*Tak, jen se ptám,*“ usměje se a čeká na reakci.

„Dobrý,“ prohodím a snažím se o co nejsmyslnější pohled. Evidentně zachytil tu řeč beze slov, protože se mu úplně rozzářily oči.

„Wau, no, taky mám ten dojem.“

Bože, nutně potřebuju další víno a kouřit.

„Ty už jsi na té seznamce vypadala, že to máš ráda. To já poznám.“

Tak to je dobrý. Jeden z mála co vůbec nechce rozebírat moji práci, mé zájmy, rodinu, ale jeho zajímá mé tělo, protože ho přitahuju. Ten pocit mě baví.

„Víš, já jsem na tom docela nadprůměrně a potřebuju opravdu zkušenou holku, aby se toho nelekla.“

Kdykoliv jindy bych se dost zarazila, proč mi to vypráví na prvním rande, ale dnes mě to vůbec nepohoršuje. Dnes už se mi nechce přemýšlet. Hlavně vím, že kdyby náhodou, tak se určitě neleknu, proto tuto informaci uhlazeně přecházím a navrhuji změnu prostředí.

Patrik souhlasil. Zaplatil s dýškem jako blázen, aby dokázal, že není lakomej. Typická strategie, kterou jsem zaregistrovala a samozřejmě ocenila. Je pozitivní, že na mě chce dělat dojem. Vycházíme ven na parkoviště. „Kam teď kotě?“

„Můžeme k nám, na chvíli, jestli ještě nespěcháš domů?“ Chci si dát další víno, ale nechci už pít sama, tak jediná šance je - pozvat ho domů.

„Pojedu rád, dám si s tebou drink, ale potom si vezmu tágo a přespím v nějakém hotelu, ok?“

„Jo, jak chceš.“

„Fajn, tak jedeme.“

„Ještě počkej, nebude ti vadit, když si zapálím?“

„Ne, klidně kuř, nemáš jedno i pro mě?“

To je prima, můžu kouřit a on si dá se mnou. Dnes v noci to bude jízda. Nasedáme do auta a opouštíme osvětlené ulice města.

Dům naší rodiny stojí v centru malé vesničky jen pár kilometrů za Hradcem. Cesta vede do příkrého kopce, ze kterého je ve zpětných zrcátkách vidět celá zářící metropole jako dlani. Působivý pohled i pro místní, natož pro toho, kdo to vidí poprvé.

Tato klidná víska je z jedné části obklopená hustými lesy a z druhé sady třešní, višní a jabloní. Nejkrásnější je to tu na jaře, kdy veškeré ovocné stromy rozkvetou. Lemují hlavní příjezdovou cestu vedoucí z města. Každoroční kýč, který mě nikdy neomrzí.

„Už jsme tady,“ hlásím mu a mačkám dálkové ovládání od brány, která nás pouští dovnitř. Patrik zastaví vedle kamenné zídky a zamyká auto.

„Pojď za mnou,“ říkám mu.

„Nebude rodičům vadit, že máš návštěvu?“

„Nebude, neboj. Jsem dospělá, je noc, oni spí a navíc, mám svoji část domu, kam nikdy nechodí.“

„Super, jdu za tebou.“

Jak je možný, že psi vůbec neštěkají, když se pohybuje po dvoře někdo cizí? Vždycky se můžou zjančit a málem zboří kotec, jak upozorňují na přítomnost vetřelce, ale teď ne. Úplný ticho. To je divný. Možná další známka toho, že můj společník bude dobrá duše. Nic mi nehrozí.

Vcházíme dovnitř, zouváme se a pokračujeme po schodišti do prvního podlaží. Dům je zařízený v rustikálním stylu. Mámě kdysi učaroval a od té doby se ho drží. Následuje krátká chodba s několika dveřmi po obou stranách. Jedny z nich jsou otevřené a právě do nich směřujeme.

„Pojď, jdeme ke mně.“ Patrik mě následuje. Stíhá se u toho ještě dívat po interiéru, jak jsem si všimla. Naše kuchyň spojená s jídelnou ho evidentně překvapila. Po levé straně se vyjímá kuchyňská linka z masívu doplněná pastelovými obklady, zatímco po té pravé zaujme velká LCD televize, dlouhý jídelní

stůl s dvanácti polstrovanými židlemi a v rohu bílá krbová kamna. Jednu stěnu zdobí tmavě hnědá tapeta s jemnými vertikálními proužky zlaté barvy a ostatní zdi jsou k ní sladěné světle vanilkovým odstínem. Můj styl to úplně není, ale jde to.

Otevírám posuvné dveře a říkám: „*Jsme tu, tady je můj prostor.*“

Patrik zbystrí. Velká místnost sloužící jako obývací pokoj s balkónovými dveřmi, které vedou na terasu a do zahrady. Další dva menší pokoje, jeden ložnice, druhý pracovna.

„*Jako dobrý, máš to tu pěkný. Takový úplně jiný než zbytek baráku. Moderní, hodně barev, ale dotažený.*“

„*Díky,*“ odpovídám.

„*To je ten tvůj prostor? To je velký jako celej můj byt.*“

Evidentně jsem ho pobavila. „*Co budeme pít?*“ přerušuju ho.

„*To je jedno, co máš.*“

Usadím ho na hnědou koženou sedačku před televizi, pustím hudební kanál a jdu hledat nějaký alkohol. Někde určitě něco bude. Jestli existuje něco, co u nás nikdy nechybí, tak chlast. Dole v kuchyni je jen zbytek bílého z Moravy, to je jako nic. Tahle noc si žádá něco silnějšího.

Jdu o patro výš a kouknu do „hospody“. Tak tomu říkáme jen mezi námi. Větší pokoj s na zakázku vyrobeným dřevěným barem, kuchyňskou linkou, krbovými kamny a stolem pro hosty. Táta tu má taky svojí hudební aparaturu, na kterou dost často, k naší radosti, hraje. Ironie samozřejmě. Jsou to několikery klávesy, zesilovač, mikrofon a taky akordeon.

Jak ty jeho hudební produkce máma nesnáší! Má asi docela dobrý hudební sluch a to falešné hraní se zpěvem se moc nedá. Mně to nevadí, já bych k tomu řekla jediné, jak jde o dechovku - je to srdcař.

Tady bývá lednička zásobená, podíváme se, co je tu k mání. Vida, ještě lepší, než jsem čekala: Captain Morgan a dvoulitrovka Coly Zero. Někdo mě má hodně rád. Paráda. Beru vše a spěchám za Patrikem.

„Sleduj, co mám, dobrý ne?“

„To každopádně, to jsem nečekal.“ Gentlemansky se chopí rozdělení láhve a hned se z ní trochu napije. „Dobrý pití, dej sem sklo.“

Bleskově dávám na konferenční stolek dvě skleničky a taky misku se zelenými olivami. Patrik nám oběma nalévá a jednu z nich mi podává: „Tak na nás a na dnešní večer,“ přitom šibalsky zamrká.

Jo, na dnešní večer. Jak tohle dopadne už asi tuším, ale proč to vlastně dělám? Pravidlo tří schůzek, píšou to v každém časopisu. A není to už vlastně přežitek?

Bratránek se taky vyspal s manželkou hned první noc a jsou spolu už přes čtyři roky. Pravidlo tří schůzek je blbost.

Láhev je skoro v polovině a Patrik vypráví jednu neuvěřitelnou historku za druhou. Přistihuju se, že ho obdivně sleduju, ba přímo hltám, a začínám být čím dál víc vláčná.

„*Nejdeme do vířivky?*“ Bože co to do mě vjelo? Takhle odvážná nebývám. Jestli jsem kdy vůbec byla. Je ale pravda, že teď se cítím jako vyměněná. Jako kdyby alkohol utlumil veškeré zábrany, které mě v běžném životě brzdí. Zcela podléhám jeho kouzlu a gradujícímu šarmu, co nadobro uvěznil tu upjatou inženýrku ekonomie. Fasáda vzorně vychované holčičky vzala za své.

„*Máte, jo?*“

„*Ne nijak velkou, ale není špatná.*“

„*Klidně, dáme cigáro a jdeme,*“ odpovídá mi a je zjevný, že ta nabídka ho vůbec nezaskočila. Bere to, jako kdybych mu právě řekla, že zítra bude pršet. Masakr, zpět už to nevezmu, děj se co má se stát.

Koupelna s vířivkou se nachází v obytném suterénu. Má modré kachličky, a přestože je v odlehlé části domu, je tu topení v podlaze a krásně teplo. Zapaluji pohotově pár čajových svíček. Čím

míň světla, tím líp. Ještě, že se mořím už půl roku pravidelně v solárku. Moje bílá kůže je asi poprvé v životě opálená a musím říct, že to hned všechno vypadá líp.

Patrik okamžitě sundává tričko a ochotně začne napouštět vanu. „*Jak tohle funguje?*“

„*To je jednoduchý, napustíš vodu až nad trysky, potom to tady zapneš a ono se to rozjede, nic víc.*“

„Ok,“ kýve, že to chápe a otáčí kohoutkem.

Rychle přidám do vany pěnu do koupele s vůní vanilky a šeříku.

Bože, už je celý svlečený! Jak suverénně si pochoduje po místnosti a prohlíží se v zrcadle!

Alice, nedívej se na něj! I když jsem toho vypila opravdu dost, jsou stále jisté hranice, které prostě musím zdolávat pozvolna.

Je to tu, teď se musím taky svlíknout. Cizí kluk, kterého vlastně neznám. Navíc tak pěkněj. No co, čím míň to budu prožívat, tím líp to celé bude působit. Věř si! Jdu na to. Bojím se, a zároveň se mi to líbí. Jsem hrozná. Tak a už stojím taky úplně nahá. Patrik, který do této chvíle zaujatě sledoval, jestli už není na čase vypnout vodu, zvedá hlavu a poprvé se na mě podívá: „*Máš hezký prsa*“.

Vůbec nevnímám, co mi říká, takže na lichotku ani nereaguju. Stojím nahá před klukem, se kterým

jsem se teprve dnes seznámila, a to dokonce proto, že vířivka byla můj nápad.

„Já jsem ale ujetej na zadečky, otoč se.“

Poslušně se otáčím. Teď se mi postavil za záda, dává mi ruku na břicho a přitahuje si mě k sobě. *„Na přesně takový, jako máš ty,“* šeptá mi do ucha a líbá mě na krk.

Jé, úžasný, nezklamala jsem ho, líbím se mu, a ty dotyky jeho rtů, to nemá chybu. Krk, ten mám tak citlivý ...

To ne! Tohle ne! Nemá smysl vzdorovat, už cítím, že jsem dokonale mimo kontrolu. Patrik ale přestává, plácne mě přes zadek a zahlásí: *„Jdeme do vany.“*

Voda je příjemně teplá, pěna úžasně voní a on se na mě stále dívá. *„Měli jsme si vzít to pití s sebou.“*

„Měli, nenapadlo mě to.“

„Nevadí, pojd' ke mně a dej mi pusu.“

Dnes jsem se skutečně překonala tím neplánovaným striptýzem, takže už budu nejspíš schopná všeho. Pomalu se nadzvedávám a přesouvám směrem k němu. Sedám si na něj, rukama se chytám okraje vany a dělám, co chce. Bere mě za zadek, dívá se mi do očí a říká: *„Víš, co by se mi líbilo?“*

Tak to jsem zvědavá.

„Chtěl bych tě oholit.“

Cože? Co na mě chce holit? Na tom jsem si dnes dala vážně záležet. Holím se celá kompletně už od puberty. Dokonce tajně tátovými žiletkami, protože ty jsou kvalitní. Ne jako ta přiblblá dámská holítka.

„Myslím, že jsem ale oholená.“

„Jo. Ale stejně bych to chtěl. Je super jezdit holce po kůži žiletkou. Musíš mi věřit, že tě neříznu, uvolnit se, a to se mi líbí.“

Tak jo no. *„Dobře. Tuhle koupelnu používám já, mám tu ve skřínce pod umyvadlem všechno, co potřebuješ.“*

Vystoupí z vody, vysune první zásuvku komody a vyndá si pěnu i holicí strojek. Pobízí mě, abych šla taky ven, sedla si na okraj vany a mírně roztáhla nohy. Hustý. Nezačíná ale od kotníků, vyloženě neztrácí čas, hezky rovnou tam. Dělá to obratně, skoro vůbec ty pohyby necítím. Líbí se mi to, je to něco jinýho, je to tak intimní a vzrušující.

„Jaký to je?“

„Dobrý.“

Věříš mi, že vím, co dělám?“

„Jo, věřím.“ Věřím. Nevím proč, ale věřím.

„Fajn, tak a mám to hotový. Můžeš si smýt zbytek pěny. Jo, Alí a kterej ručník si můžu vzít?“

„*Jakýkoliv, ty složený pod oknem jsou čistý.*“ Snažím se pohotově hodit do klidu, hrát jeho hru a odpovědět co nejvíc neutrálně.

Patrik si ovine ručník okolo pasu. „*Jdeme nahoru?*“

„*Běž první, jdu hned za tebou. Trefíš doufám.*“

„*Snad jo.*“

Počkám, až za ním zaklapnou dveře a chvíli se vzpamatovávám z toho, co jsem právě zažila. Nevím čím to je, ale tenhle kluk mě nějak odzbrojuje. Rozkazuje mi, to neznám, to je úplně nový, ale chci ho poslouchat. Baví mě to. Takže rychle župan a mažu po schodech za ním.

„*Myslíš, že ještě teď seženu nějaký hotel?*“

„*Nevím.*“

„*To bude asi problém, je půl jedny ráno.*“

„*Tu zůstaň, pokud se nebojíš.*“ To se mi povedlo. Jestli se tu někdo bojí, tak to jsem hlavně já.

Nejspíš mi dokáže číst myšlenky, protože se mírně usmál. „*Kde můžu spát?*“

„*Tam je má ložnice.*“

Bez váhání míří ke dveřím, které jsem mu ukázala, a sahá na vypínač.

Menší, světle modrou barvou vymalovaný pokoj je ozdobený modrostříbrnou tapetou. Tmavě modrý

koberec, modré poličky plné dekoračních předmětů a uprostřed stojí velká kovová postel s tyrkysovým povlečením.

„Fakt pěkný.“

Další pochvala mého vkusu, to je milý.

„Mám ráda tuhle modrou.“

Na to už ale nereaguje, sundává si ručník a lehá na postel. „Jdeš ke mně?“

Zavírám dveře, zhasínám velké světlo a rozsvécím malou lampičku. „Jdu. Ty spíš nahej?“ Co to je za otázku, on určitě nemá v plánu spát. Vlastně ani já ne. Chci ho.

„Rozhodně, já spím jedině nahej. A ty?“

„Ne, já ne.“ Ještě to tak, nahá. To je tak blbý přeci. Spím většinou ve vytahaným tričku a bavlněných šortkách. Jasný, není to dvakrát sexy, takže si to nechám pro sebe. Právě si lehám vedle něj a doufám, že nepozná, jak moc se teď chvěju.

Otáčí se ke mně a začíná mě líbat. „Tohle ale sundáme, že jo?“

Neodpovídám, ale to je mu úplně jedno. Líbá mě dál a dál, stále níž a níž. Jsem po celém tom večeru a noci vzájemného jiskření neskutečně nažhavená, každý dotek je tak intenzivní. Ježíš to je pěkný, umí to se mnou. Zkusím taky něco: „Můžu pusou?“

„Hele slečinka, no jo, mám to rád, ale nikdy se tak neudělám.“ To je výzva.

„Uvidíme“, machruju a usmívám se na něj. S tou nadstandardní výbavou zase tolik nepřeháněl, ale stále je to v normě. Evidentně jsem ho taky něčím zaskočila, protože to jeho „dnes poprvé“ zase tolik netrvalo. Nedává na sobě ale skoro nic znát, stále drsňák. „Tak to bylo solidní, jdeme na cigárko?“ Jdeme, jasná věc.

Cestou zpět z terasy nalévá oběma po jedné skleničce a rozvaluje se na sedačce. „Máš ráda anál?“ „Mám.“ Reaguju pohotově a snažím se působit nad věcí.

„Ty se nezdáš, to je dobře.“

„To je pro mě nejvíc.“ Má evidentně dobrou náladu a začíná vyprávět další historky. Do jeho monologu se po pár minutách začne mísit z dálky přicházející neobvyklé pískání. Nejdřív tomu nevěnujeme pozornost, je to slyšet jen velmi slabě, ale po pár minutách už to Patrikovi nedá a ptá se: „Co to je? Slyšíš to pískání?“

„Slyším, ale nevím.“

„Vy máte nějaké křečky nebo něco takovýho?“

„Ne. Jdu se podívat.“ Vstávám, upravuju si župan, abych toho co nejvíc zahalila, a vyrazím. V jídelně

pískání zesiluje, jdu dál a najednou uvidím siluetu. Někdo stojí ve tmě na konci chodby.

Jé, to je máma. Co tu dělá? „*Mami, co to je? To pískáš ty? Co to je za zvuky?*“

„*Proč ten chlap tak řve a kdo to vůbec je?*“

„*To je to moje dnešní rande, všechno v pohodě, dobrý.*“

„*To jsem ráda. Já ti tam nechci chodit, tak mě napadlo vzít si mončičáka a začít s ním pískat. Říkala jsem si, že tě to přiláká. Jen jsem chtěla vědět, jestli se nějak nehádáte nebo něco, když je tak hlučnej.*“

Bavím se. „*Je asi hlučnější, ale fakt v pohodě, běž spát.*“

„*Dobře, dobrou noc.*“

Máma má občas roztomilé nápady, které pokaždé překvapí. Jako dítě jsem je milovala, jako dospělou mě dostávají svojí unikátní kreativitou. Navíc je v tu chvíli prostě k sežrání. Vystudovaná fyzioterapeutka, která zůstala své profesi věrná celý život. Kolem dvaceti pacientů denně jí bere dost často energii a domů jezdí úplně vyřízená. Nejvíc ze všeho je alergická na označení „masérka“, protože moc dobře ví jak enormní kvalifikační propast je mezi těmito dvěma pojmy.

Otec její práci neschvaluje. Tvrdí, že je to neskutečná dřina na nevděčných lidech za pár korun.

Po letech přesvědčování, aby změnila obor, to vzdal. Ani mně se nezdá, že je máma ze své práce fyzicky i psychicky úplně vyčerpaná, ale chápu, že to dělat chce a těší jí to.

„Patriku, tak to byla máma, v klidu.“

„Cože? A ona je blázen?“

Co si to dovoluje říkat o mé mámě? Koukám jako opařená a nevěřím vlastním uším. To trošku přehání ne?

„Ne, rozhodně není blázen.“

„A co chtěla?“

„Jen se zajímala, kdo jsi a jestli je vše v pořádku.“

Patrik se mračí a odsekává: „Jo, je, ať se nestará.“

Aha, tak to je docela rázný přístup, to mu doufám nějak ujelo, no nebudu to teď řešit, ale mrzí mě, že reaguje tak hrubě.

„Jdeme spát?“

„Můžeme.“ odpovídám trošku sklesle.

„Nebo dokončíme, co jsme nedokončili?“

Ano prosím. Nádherná představa. Chmurné myšlenky rázem ustoupily do pozadí. Už jsem zase úplně jinde a nějaký nepříjemný rozhovor, ten teď vůbec nemám chuť řešit.

Tu noc jsme to skutečně dokončili. Dvakrát a ráno potřetí. Bylo to rychlé milování bez delší přede hry. Tvrdší, ale to mi sem tam nevadí. Byla jsem omámená

alkoholem, Patrikem a jeho egem. Připadalo mi to fantastické, jako ve snu. Krásný chlap v mojí posteli a stále mě chce znovu a znovu. Jestli je to vážně jen sen, nechci se už nikdy probudit.

Je sobota ráno a Patrik evidentně nespěchá domů. Jsem nadšená, to je určitě důkaz, že to nebylo jen na jednu noc. Skutečně ho zajímám. On to vnímá jako já. Jemu se to se mnou líbilo. Zaujala jsem ho. Chce být se mnou. To je pocit absolutního štěstí. Jdu udělat snídani a potom zkusím navrhnout nějaký výlet po okolí.

Snídáme v jídelně, dívám se na něj a říkám si, že přesně tímto způsobem bych chtěla začínat každický den až do konce života. S výletem souhlasil bez špetky zaváhání. Teď střídavě listuje novinami, dopíjí čaj a u toho pořád přepíná televizní kanály.

Mám chvíli pro sebe, zvedám se a беру si bundu. Toho si všiml: „*Ty jdeš zase hulit?*“

„*No, říkala jsem si, že si jednu dám.*“

„*Nemám to rád, když holka kouří.*“

„*Včera jsme ale kouřili oba.*“

„*No to bylo výjimečně, tak pokud můžeš, zkus přestat.*“

Tak to jsem překvapená, kdybych věděla, že mu to vadí, nedám si ani včera. Zkusím to vydržet, je to fakt zlozvyk, to má pravdu.

„Půjdu na dvůr vyleštit bavorsko. V noci mrzlo. Až se oblíkneš, tak přijď a vyrazíme.“

Teda to auto nějak prožívá, ale tak proč ne. Je to chlap, má své hobby. To k mužům prostě patří. Vezmu si na sebe něco pěkného, sportovního, ať vidí, že jsem všestranná. Včera za dámu, dnes zase jiná. A make-up. To bude nutný. Ta probdělá noc, to je hned znát. Hlavně ať na mě dlouho nečeká.

Pípne mi sms.

Kdo mi to asi píše? Co to je?

Místo textu samá srdíčka. Nekonečno srdíček. Patrik! Co blbne? A druhá! Že by zase on? No fakt, že jo. *„Spěchej, chci pusu!“*

To je tak sladký. Už letím. Rychle zapínám červenou péřovou vestu, omotávám si kolem krku huňatou šálu a vycházím za Patrikem.

Stojí u auta a už mě vyhlíží. *„Chyběla jsi mi. To byla celá věčnost. Pojď sem.“*

Jdu až k němu a dávám mu pusu. U toho on ale nezůstává. Zajíždí mi pod bundu a hladí mě oběma rukama po zadku. *„Ty džíny ti krásně obepínají prdelku, to mě dostává. Chtěl bych ho tam, koukej, že mi z tebe zase stojí.“*

Už zase? To není možný. S ním snad zažiju tolik sexu za pár dní, co někdo jiný nemá za měsíc. Najednou ale Patrik zvažní: *“Alice, co to máš jako za rtěnku? Výraznější tam nebyla?”*

Co mu vadí? To je normální rtěnka v barvě lesních jahod, světlá a s leskem, žádná temně rudá. Není to nevhodný, ladí mi k bundě a jemně nalíčeným očím. To nemyslí vážně mi kritizovat make-up? *„Nelíbí?“*

„Ne. Ženský, co používají červený rtěnky, vypadají jako postižený. Chceš, aby se ti lidi smáli?“

To slyším poprvé. To je teda názor. Mám svoji hrdost, tu rtěnku si nechám tak jak je. Uráží moji mámu, vyčítá mi kouření, rtěnku si vzít nenechám. Jsem žena a na rtěnce není nic špatného.

„Mně se to ale líbí.“ statečně vzdoruju, ale vnitřně mě to samozřejmě mrzí.

„Jo, líbí? Tak ale půjdeš pět metrů za mnou. Jedeme.“

BMW vyrazí ze dvora, až zahvízdají pneumatiky a Patrik různé první zatáčku směrem z obytné zóny tak, až se dotknu hlavou skleněné výplně bočního okna. Je evidentně naštvaný, jede jako širón. To jsem nechtěla. Nechci si kazit výlet na zámek, to mi za to nestojí. Vyndávám z kabelky papírový kapesník a pomocí zrcátka rtěnku mažu. *„Je to lepší?“*

„*Jsi skvělá, tak se mi líbíš víc. Nemusíš se malovat. Sluší ti to nejvíc jen tak.*“

Fakt? Tak to je gól. Jsem fototyp č. 2, mám modrošedé oči, přírodní barvu vlasů tmavě plavou, blbě snáším ostré slunce a v létě mi naskáčou pihy na nose. Když přijdu bez make-upu k obvodákovi, píše mi neschopenku už ve dveřích, aniž by mě vyslechl. Já že vypadám nejlíp odlíčená? To si fakt myslí? To mě dostal.

Je skvělejší. Zářím. Hlavně proto, že situace je rázem klidná. Teď mi navíc položil ruku na stehno a hladí mě. O pár minut později přijíždíme ke státnímu zámku Hrádek u Nechanic.

„*Novoanglická gotika z počátku 19. století, druhá nejvýznamnější stavba u nás po Hluboké.*“ Hlásím pohotově Patrikovi střípky informací, které si pamatuju z doby, kdy jsem na tomto zámku v rámci jedné letní brigády prováděla turisty.

„*Aha. Zajímavý.*“ Evidentně se ho to dotklo.

Co jsem řekla špatně?

„*Ty seš jako Raduna, ta taky pořád mluvila o nějaký historii načtený z knížek.*“

Kdo je k čertu Raduna? Nějaká ex? Jak s ní byl dlouho a proč to skončilo? Měl ji rád? Má ji rád ještě teď? Já nejsem jako žádná Raduna, já jsem já. Jsem jiná, lepší, protože teď je tady se mnou. O žádné jiné

mluvit nechci. Jsem sice rozmrzelá, ale zvědavá ještě víc. Hned jak se vydáváme na procházku zámeckým parkem, vyzvídám: „*Ta Radka, to byla tvá bývalá?*“

Možná kdybych tušila, jak rozsáhlý monolog bude následovat, neptala bych se. Patrik detailně vylíčil svůj vztah s jistou starší dámou z Prahy, která je dcerou slavné české herečky. Byla prý živel a noční tvor, seznámila ho se spoustou známých osobností, dokonce se dostal i do blízkosti Ennio Morricone.

„*Cože Morricone? To je ten geniální skladatel. Tenkrát na západě, seriál Chobotnice, to je nejlepší filmová muzika všech dob. Ty jsi ho viděl na vlastní oči?*“

„*Jasný, byl v Praze, ona znala lidi, dostali jsme se všude. To bylo v jednom baru, uzavřená společnost.*“

Tak to jsem fakt ohromená, ale jen na chvíli. Začíná se mi honit hlavou tisíce myšlenek. On má takový zážitky. To asi nepřebiju. Hned jak budu mít možnost, musím si jí vygooglit. Snad je na Facebooku.

Jak asi vypadá? Je hezká? Hezčí než já? Žárlím na ni. Strašně.

„*Víš co, ale hádali jsme se. Nesnáším hádky. Moji rodiče mají dobrou vztah, pořád se drží za ruce, i po těch letech jsou, jako kdyby se znali pár dní. To bych bral. Usadit se, mít fajn babu, klídek.*“

Aha, to je jiná, ani nedutám.

„To mě jednou Raduna tak vytočila, že jsem v noci sedl do auta nalitej, a jel tři sta kiláků až domů. Ukončil jsem to ráz naráz. To se nedalo. Už vím, co chci, a tohle fakt ne.“

Jihnu. Slyším dobře, to podstatné zaznělo: „jí už nechci“, „rodiče mají krásný vztah“ a „usadit se“.

Jsem v sedmém nebi. Našel si mě, aby se usadil. Ona byla hádavá, to já nejsem. My se nebudeme nikdy hádat. Budeme mít stejný vztah, jako mají jeho rodiče.

Mám takové štěstí!

Najednou mě bere za ruku a říká: *„Je docela zima. Nepůjdeme někam na kafe?“*

Obratem navrhuji jednu rodinnou restauraci s domácí kuchyní, která je nedaleko. Stylová, ta se mu bude líbit.

Malá příjemná hospůdka vedle zámku nabízela podmanivou atmosféru. Hořel tu oheň v krbu, na každém stole svítila petrolejová lucernička a robustní dřevěné lavice byly potaženy hřejivou kožešinou. Jemně kroužím sáčkem s čajem ve sklenici horké vody a dívám se na Patrika. *Ve zdejších světle vypadá tak kouzelně a ten čas s ním tak letí. Chtěla bych, aby tahle chvíle trvala věčnost.* Popíjí své pivo a prohlíží černobílé fotografie se scénami ze starých českých filmů,

které jsou všude okolo. Začíná mě zasypávat salvou letopočtů, jmény herců, které jsem nikdy neslyšela a těmi nejtitěrnějšími detaily o jednotlivých scénách. Nechápu.

„Mám fotografickou paměť, co si přečtu, tak si pamatuju pořád.“

„Vážně?“ Nemám sice sebemenší jistotu, že ty informace, co mi právě říkal, jsou pravdivé, ale zní to věrohodně. *„Co bych za to dala, to by se studovalo.“*

„Na co školy, řemeslo je základ. Tituly jsou k hovnu. Řekni mi, kterej z těch tvejch študovanejch kamarádů umí opravit auto, dělat na soustruhu, nezatlučou ani hřebík. Na co je takovej chlap?“

Tak s tím rozhodně nesouhlasím, ale nedám to znát.

„Alí, víš, co mě napadlo?“

„Ne.“

„Večeři udělám já.“

„A co to bude?“

„Kapr, ale upozorňuju tě, že tak dobrýho kapra jsi ještě nejedla.“

Nesnáším kapra. Plevelná ryba, která se podle mě díky tradici z hladových dob děsně přeceňuje.

Okoun, candát, dravci, to je mňamka, ale kapr, ten sežere, co najde v bahně na dně, to maso je nepoživatelný.

„A kde ho vezmeme?“

„Obchodák, ne?“ Platí a sahá po bundě. *„Zvedej se.“*

Koupili jsme kapra a ještě další suroviny a vracíme se k nám domů. Patrik si uvázal kuchyňskou zástěru a začíná vařit. „*Sleduj mě.*“

Pohybuje se u linky jako největší suverén a ke každému úkonu vede obsírnou rozpravu. Nezvyklý rachot a hlasy z kuchyně sem přivedly i rodiče. Seznámila jsem je s Patrikem, sedají si ke stolu, aby ho mohli pozorovat. Zřejmě jsou naprosto fascinovaní strhující přednáškou o tom, jak správně vykostit kapra, naporcovat, jaké jsou finty pro to, aby z něj vznikla vybraná lahůdka.

Táta ale stejně za chvíli odchází. Ačkoliv ho Patrik nepochybně zaujal svým rozhodným projevem, vaření je zkrátka ženskou záležitostí, a proto se jde věnovat ušlechtilější mužské činnosti, kterou je ležení u televize.

Máma ale vydržela a nevěřicně Patrika sleduje dál. „*Vy byste mohl do nějakýho pořadu o vaření. Nebo hrát v reklamě. To je neskutečný.*“

Patrik vtipkuje a okamžitě s ní navazuje přátelský rozhovor. Tomu nemůžu uvěřit. Líbí se mým rodičům. Oběma. Co víc si přát. Uvařil a naservíroval jídlo na stůl. Rodiče mu to pochválili. Musím se překonat a alespoň si kousnout, abych ho neranila.

Delikatesa? Ani ne. Tak se snažil, ale prostě mi to nechutná. To mu ale neřeknu. Chválit, hlavně chválit.

„Alí, nevadilo by ti, kdybych šel s tátou večer do hospody? Pokecat víš, jako chlapi. V tý kuchyni nebyl prostor. Na chvíli. Dáte si kafíčko s mamkou, zdrbnete mě a večer v posteli budeš jen moje.“ Objímá mě a silně tiskne k sobě. Až moc silně. Cítím, že z takového objetí bych se jen tak nevymanila. Líbá mě do vlasů.

Stejně jsem ale šokovaná. Můj na první pohled autoritativní a nepřístupný otec, který si k tělu jen tak někoho nepouští a Patrik s ním chce jít do hospody? Cizí kluk, kterého dnes viděl poprvé, a to jen pár minut. „Jako vážně?“

„Jo, zdá se fajn, dáme kapku, budeme si rozumět si myslím.“

„Tak jdi no,“ omámeně souhlasím a říkám si, že tohle nedopadne dobře.

V té hospodě jsou už skoro tři hodiny. Jsem tak neuvěřitelně nedočkavá, opravdu nedokážu odhadnout, v jakém rozpoložení se vrátí. Patrik mi celou dobu píše zprávy plné srdíček a toho, jak se na mě těší. Trošku puberták, nebo že by mě měl plnou hlavu, jako já jeho? Slyším dveře, už asi jdou.

Drží se kolem ramen. To není možný. Já snad blbě vidím? Rozesmátý otec a Patrik to samé. To je neuvěřitelný, jak bleskově zapadl. Já zírám. Toho kluka nejde si nezamilovat. Je dokonalý. Nikoho lepšího jsem si nemohla přát.

Bere mě za ruku a vede do ložnice. „*Táta je borec. To je chlap. Máme úplně stejné názory.*“

Rajská hudba pro moje uši miláčku. Dělej si se mnou, co chceš, jsem jen tvá.

„*Tam byla taková servírka, stále se pro něco ohýbala a provokovala, jsem úplně nadrženej.*“

Co? Jaká servírka? Proč čumí po nějaký servírce, a proč mi to říká? Zaznamenal, že jsem se zarazila a tak hbitě dodává: „*Já chci ale jen tebe, jen tebe, rozumíš, seš moje.*“

Ráno Patrikovi došla textovka o vyjížděce pár členů z klubu BMW. Nečekám, že by se mnou chtěl trávit i neděli, v to už nedoufám, už i sobota byla těžký nadstandard. Navrhuje, ať jedu na vyjíždku s ním. S tímhle chlapem nejspíš nic není, jak má být.

„*Umyjeme auto a vyrazíme. Je to okruh několik set kiláků přes Ještěd, to by šlo ne?*“ Jasně, že by to šlo.

Chce mě seznámit se svými kamarády. Nestydí se za mě. Myslí to se mnou vážně, o tom už nemůže být pochyb. „*Jedu.*“

„*Nemaluj se ale, a prosím tě, neber si žádný takový ty své obří náušnice, to se k tobě nehodí. Ty nehty dlouhý, to je taky hrůza. To nosí starý ženský, po kterejch už pes neštěkne. Nemají co ukazovat, tak*

jediný co mají, jsou nehty a křiklavý cetky. Nechceš snad bejt stejná, ne.“

Co to říká? Mám spoustu vkusných a zajímavých náušnic. Řadu z nich jsem si vyráběla sama. Jsou originální a sluší mi. Nikdy mi nikdo nic takovýho ani nenaznačil. Nehty mám decentní. Žádný nalepený, ale svoje, jen delší, upravený, nalakovaný speciálním tvrzeným lakem pro zpevnění. Nepřehání to už?

„Já jsem viděl ty fotky, co máš v pokoji, tam vypadáš jako kurva, promiň. To bych na svý holce nesnes.“

Já jsem jeho holka? Opravdu to řekl? Je jasný, že každý má nějakou představu a taky plné právo říct, co mu vadí. Je normální se pokusit přizpůsobit, když ti na tom druhém záleží. Určitě by udělal to samé i pro mě. Mně ale nevadí nic. Dobře, žádné náušnice a nehty si taky zkrátím. To je maličkost.

Sraz členů klubu je na parkovišti u Olympie v Mladé Boleslavi přesně v jedenáct. Jsme tu včas. Autům nerozumím. Asi tuším, které z nich má cenu přes milion a které pár set tisíc, ale nikdy jsem to neřešila, čistě dopravní prostředek. Hlavně, že to jede a je na něj spoleh. To všeobecné nadšení všech zúčastněných je ale fascinující a hlavně nakažlivý.

Baví mě, když ostatní obdivují právě to Patrikovo BMW pro to či ono vylepšení, které si na něm sám

udělal. Líbí se mi, jak je oblíbený a jak ho ostatní respektují. Během spanilky, jak tomu tady všichni říkají, se jednomu členovi vozidlo porouchalo, a jediný, kdo bez váhání začal situaci řešit, byl Patrik. Hned diagnostikoval závadu a vymyslel co dělat. Působivé.

Zbytek víkendu se nesl v dobré náladě a pod značkou BMW. Jediná vada na kráse celého programu bylo to, když na Ještědu Patrik chytl dva kamarády kolem ramen a vrazil mi foťák, abych je vyfotila. Trochu jsem čekala, že by se tu chtěl zvěčnit právě se mnou, ale to ho nenapadlo. Nevadí, takových příležitostí ještě určitě bude...

Nedělní noc trávíme sledováním filmů na notebooku. Patrik jich má spoustu oblíbených a většinu jich neznám. Možná proto, že vznikly dávno před tím, než jsem se narodila. Je mi ale jedno, co děláme, hlavně že jsme spolu. Znovu vedle sebe budeme spát v jedné posteli, znovu se budeme milovat a společně se probouzet.

2. Někdy se dokážu trochu rozčítit

Dnes nemusím vstávat příliš brzy, je pondělí, a to mám výuku až odpoledne. Patrik kupodivu taky nespěchá.

„V kolik musíš být v práci?“ zajímám se.

„Mám hodně přesčasů, tak klidně dnes až na jedenáctou.“ To je fajn, můžeme spolu posnídat, udělám lívance s lesním ovocem a javorovým sirupem.

„Alice, jaký máš heslo do počítače? Potřebuju se na něco podívat.“

„Glaukom.“

„Cože? Co to je?“

„To neřeš, jdu nám udělat snídani.“ Nám, toho množného čísla se jen tak nenabažím.

Snídaně už je skoro hotová, jdu si ho vyzvednout do pracovny, ať jde ke stolu.

„Co to děláš?“ ptám se mile, objímám ho zezadu kolem krku a dívám se mu přes rameno na monitor.

„Pracuju. Díly, chápeš? Lidi jsou úplně blbý.“

Aha, tak o náhradních dílech do aut nevím nic. Cítím, že mu to není příjemný, jak jsem ho vyrušila. Dokonce mě odstrkává. „Lásko, já si ještě zavolám jo? Běž do kuchyně udělat kafe, hned jsem tam.“

Dobře.

Zaslechnu ještě začátek hovoru: „*Tomáš Novotný, dobrý den....*“ a víc už neslyším, protože Patrik zavírá dveře.

Tomáš Novotný, co prosím? Patrik Fischer! To má v občance! Je sice značně zdevastovaná a rozpadá se, ale jasně jsem to jméno viděla, když jsem ji vyndávala z kapsy, než jsem dala kalhoty do pračky. Ptát se nebudu, aby neřekl, že poslouchám jeho hovory. Třeba mi to řekne sám.

Snídáme a sledujeme u toho asi stou reprízu Televarieté v televizi. Patrik se dívá na medvěda, který jede na kole a nesmírně se tomu směje. „*To není možný, vidíš to? To není možný.*“

Rozhodně mě ani nenapadne se podívat na to stupidní číslo, které už asi nikoho, kromě Patrika nedostává, ale pozoruju jeho. Připadá mi jako malé dítě. Jako malý kluk, který má nefalšované jiskřičky v očích a směje se cirkusové scéně, kterou nikdy v životě neviděl. To je milý. Je tak neuvěřitelně bezbranný, bezelstný, mám chuť ho okamžitě obejmout a chránit před celým světem.

Těsně před obědem se loučíme. „*To jako v tomhle jdeš do práce? No to se mi moc nelíbí, koukej tam být hodná.*“

Úplně obyčejná béžová sukně, hnědé kožené kozačky s umělou kožešinou, tělové tílko a přes to tmavě hnědé sáčko. Co je na tom divného?

„Musím chodit do práce upravená, to prostředí to vyžaduje. Musím mít autoritu u studentů.“

„Jen aby v tom nebyl někdo jinej. Zním ženský a vím jak se to ve firmách mele.“ To mě pobavilo, představila jsem si své akademické kolegy, kteří jsou mnohdy jako reklama na sitcom Teorie velkého třesku. Těší mě ale, že žárlí a nechávám ho úmyslně při představě, že univerzita se hemží testosteronem a souloží se za každým rohem.

„Chod' si, jak chceš, už nic neříkám.“

Hned po příjezdu do práce pouštím počítač, jdu na internet a na svůj profil na Facebooku. I zde se dá pracovat, ačkoliv to mnoho nezasvěcených jedinců neví. Facebook není jen na flirtování a předvádění se, jak Patrik tvrdí.

Mám v přátelích spoustu zajímavých osobností, jejichž práci sleduju a zajímají mě jejich myšlenky, postřehy. Mnohdy mě inspirují, rozšiřují mi obzory. Sociální síť je rozhodně dobrým sluhou, ale musí se jí samozřejmě zabránit stát se zlým pánem. To není takový problém, pokud si lidi dostatečně ošetří své soukromí v nastavení profilu. Každého věc, svůj účet kvůli němu ale nikdy rušit nebudu. To má smůlu.

Patrik píše: „Koukám, jak makáš. Hned hezky fejsbúček. No dělej, jak mislíš, ostatní chlapy jsou asi zajímavější než já, tak si to uži. Já na rozdíl od tebe pracuju. Ahoj!“

To už psal před tím tak nemožně? Tolik gramatických chyb, to snad není možný. Klid. Nebudu brblat nad pravopisem, to je to poslední, co mají lidi rádi. Co ale blbne? To se nesmím podívat ani na internet? Navíc, kdyby tu nebyl, tak nezjistí, že jsem on-line. No to mám po náladě. Snad se nenaštval. Doufám, že se to přežene, že to bylo jen nedorozumění. Nechci si ničit vztah tak malichernými nepříjemnostmi.

Přehnal. Večer se Patrik stavil, přivezl mi dárek a byl jako vyměněný. Kosmetický balíček různých tělových a pleťových krémů YSL. O nevrle zprávě na Facebooku už nepadlo ani slovo.

Následující týden jsme spolu strávili každé odpoledne a večer. Disertačku mám celkem dobře rozpracovanou, není kam spěchat. Trochu vypnout a užívat si mi neuškodí.

Hodně si povídáme o minulosti, poznáváme se, plánujeme, co všechno chceme podniknout.

Patrik sem tam zajde s tátou do hospody a už u nás tak nějak bydlí. Kupodivu nikdo neprotestuje.

On má vždycky v zásobě tolik zajímavých příběhů, to nám zpestřuje domácnost, to tu chybělo. Hlavně oceňuju, že mu stojím za to každodenní dojíždění do práce a že dvakrát denně absolvuje trasu Hradec - Šumperk jen kvůli tomu, aby byl se mnou. Bomba.

O víkendu mě vzal Patrik k sobě.

Viděla jsem jeho byt: menší 1 + 1, na sídlišti, zařízený jednoduše, ale účelně.

Zavedl mě i na hřbitov, kde zapálil svíčku svým prarodičům. Moc hezky o nich mluvil.

Seznámil mě s rodiči a bratrem, kteří mě bezvadně přijali. Viděla jsem jejich velmi útulný, nově postavený bungalov zasazený do přírody. Stejně tak jsem obdivovala ranč s koňmi a nakonec se spřátelila s kocourem. Jeho domov mě utvrzuje v tom, že je to prima kluk, který může být ten pravý.

Další týden Patrik navrhl, že bychom si mohli vzít volno. On si to prý zařídí raz dva, dovolenou neměl víc než rok, a budeme výletovat. To mi přišlo jako báječný nápad.

Jeden den jsme strávili v Praze. Patrik mě vzal do Lucerna baru a taky po vyhlášených jazzových klubech, které mě úplně uchvátily. Spali jsme v menším hotýlku na Praze 2, kde vyjednal slevu přes známého majitele, kterému prý kdysi něco sehnal na auto. Díky tomu jsme ubytování pořídili za

pár korun. Cítila jsem se provinile, do této doby vše platil on, a tak jsem navrhla, že to nemůže být pořád. Taky si vydělávám, možná ne tolik jako on, ale chci se na společných výdajích podílet. Řekla jsem mu o tom a on to vzal.

„Tak víš co? Ještě nepojedeme domů. Zajedeme do Dětenic. Pivovar a zámek Dětenice, středověká krčma. Zažila jsi tam někdy ten večerní program? To je opravdu hustý. Seženeme ubytko a užijeme si to.“

„Dětenice znám, líbí se mi to tam, ale na ten večerní program jsem se nikdy nedostala. Nebude už všude plno, když to řešíme na poslední chvíli?“

„Vem mobil a zkus to obvolat.“

Dobře, Patrik řídí a já vyhledávám pomocí mobilního internetu pár čísel, která poskytují ubytování v Dětenicích. Volám všude, včetně poměrně drahého místního hotelu, ale jak se dozvídám, všude je obsazeno. To jsem předpokládala. Patrik se ale nehodlá vzdát plánu, který se mu zrodil v hlavě, zastavuje na nejbližší čerpací stanici a vybíhá ven z auta telefonovat. Za pár minut se vrací.

„Zaříděno, jedeme.“

„Zaříděno? Jak jsi to dokázal? Všude se omlouvali, že mají beznadějně narváno.“

„To je jedno ne, hlavně že dnes večer spíme v Dětenicích. A můžeš to zatáhnout celý ty, abys měla klid.“

„Aha, tak dobře.“ Jsem zaskočená, nerozumím tomu, ale vidina netradičního večera a zábavy spolu s Patrikem mi zahání tendence něco zkoumat.

Přijíždíme do hotelu. Na parkoviště nás přichází vítat recepční. Patrik se na něj směje a podává mu ruku.

„To jsem já, jak jsem vám volal. Docent Horák. Ten kongres se protáhl. Původně jsme chtěli jet se ženou rovnou domů. Let z Bruselu měl zpoždění, ale děti máme u babičky, tak jsme si řekli, že to u vás zkusíme. Kolegové z ministerstva to tu tak chválili. To víte, jedeme na lehkou. Mám půjčené auto od svého asistenta, kufry jsme poslali domů s řidičem, nemáme s sebou ani doklady, tak se snad nějak dohodneme. Jsme lidi, ne? Kdo jiný si má pomáhat, než my Češi mezi sebou. Vždyť ta evropská politika, to je svinstvo. To bych vám mohl povídat....“ Ach, valím oči a přistihuju se, že mám i otevřenou pusou. Jsem konsternovaná a paralyzovaná zároveň.

Recepční nás ubytuje v apartmá pro vip, jehož cenu Patrik prý usmlouval na třetinu, protože slíbil, že o jejich prvotřídních službách bude informovat

kolegy a prosadí, aby právě u nich uspořádali nějaké školení nebo minimálně teambuilding.

Poté, co se za poslíčkem zaklapnou dveře, se Patrik sveze na širokou postel ze surového dřeva a vítězně povídá: „*No, čekám poděkování.*“ a dívá se na mě.

Konečně se trochu probírám ze sledu aktuálních událostí a vyjízdim na něj nezvykle zvýšeným hlasem: „*To si děláš prdel ne? Co to bylo? Co to sakra bylo? Proč lžeš? Proč sis vymyslel takovou blbost? Jak tady můžu zůstat, když je to celý podvod? Co když se na to přijde a co když z toho bude průser?*“

Vyskočí z postele jako střelený, vezme do ruky ovladač od televize, vší silou s ním mrští proti zdi a začne příšerně křičet. „*Nemluv sprostě. Mluvíš jako nějaká špína z nádraží. To bylo naposledy. O co ti jde? Jsme tady kurva? Jsme. Ty jsi nic nesehnala! Jsi úplně neschopná! Nebýt mě, tak není nic! Nestarej se, drž hubu a buď mi vděčná!*“ Vztekle pochoduje po pokoji a kope do všeho, co se namane.

„*Kráva, to jsem nezažil! Člověk se snaží, chce mít hezkej večer a ona to prostě musí posrat! Proč já mám takovou smůlu na ženský!*“

Tají se mi dech. Absolutně nechápu, co to do něj vjelo. Dobře, byla jsem trošku impulzivní, ale snad jsem tolik neřekla.

Stojím u dveří a třesu se z jeho agresivního výstupu, který nebere konce. Co to říká? Vždyť jsem se jen rozčílila nad tím zbytečným lhaním. Nemuseli jsme sem jezdit za každou cenu, když bylo plno. Nemusel si nic vymýšlet. Klidně jsme mohli zrealizovat jiný plán.

Bože, ať už se uklidní a je zase jako před tím! Ať už mlčí, slyší to celý hotel. To je ostuda!

Ne, je jak smyslů zbavený. Ten má takovou sílu, když se vzteká. Ten ovladač je úplně na maděru a zeď je odřená.

Co se to stalo? Derou se mi slzy do očí. Nebreč Alice. Ne, vydrž to.

Zkus ho nějak uklidnit. Musíš ho uklidnit.

Chytím ho za ruku a klidným hlasem říkám: „*Nezlob se, jsem ráda, že jsi to tak dobře zařídil.*“

Bez reakce, Patrik je stále v ráži. Vytrhne svou ruku zpátky a strčí mě, až upadnu na postel. To už je na mě moc.

Zvedám se a instinktivně vybíhám z pokoje. Brečím. Ty slzy nejde zastavit. Musím se schovat, musím mu utéct, chci pryč, chci domů, nechci s ním mít už nic společného. Je to psychopat. Normální psychopat.

Vybíhám ven, obcházejím hotel a sedám si na lavičku. Snažím se dýchat zhluboka a rozmyslet si,

co budu dělat. Zvoní telefon. Na displeji se objeví „Miláček“. Houby miláček. To okamžitě musím přepsat na „kretén“. Nezvednu to. Nemůžu. Hned vzápětí zvoní mobil znovu. Dobře, vyslechnu ho, ale potom okamžitě někomu volám, aby pro mě dojel. „Co je?“

„Lásko, pojd' zpátky, už je všechno dobrý. Chci ti něco důležitýho říct a mám pro tebe překvapení. Pojd' za mnou. Všechno bude dobrý. Víš, já se někdy trochu rozčílím, ale hned mě to přejde, nemyslím to zle. Uděláme si krásný večer. Jen ty a já. Vezmeš si ty hezký černý šaty, co sis koupila v Praze, dáme dlabanec a popijeme, bude to fajn, uvidíš.“

„Nejdu. To bylo strašný. Bála jsem se. Jedu domů.“

„Kam chceš jet a proč? Je mi to hrozně líto, úplně mi to trhá srdce. Kdybys věděla, jak jsem z toho nešťastnej, vynahradím ti to, slibuju. Mám tě moc rád. Už se to nikdy nestane. Prosím pojd' za mnou. Víš, že tady mají srandovní středověký nápisy? To musíš vidět. Prosím, tak pojd'!“

Ono mu je to fakt líto. Má mě rád. Mrzí ho to. Dám mu ještě šanci.

Vždyť za to možná můžu já. Tolik se snažil, a já na něj spustila. Je to moje vina.

Chci s ním být a užít si to tu.

Je vlastně šikovnej, když to tak vezmu. Je to dobrodružství, jak to vymyslel a zařídil. Nemusím žít stále jako podle pravítka.

Vlastně, kterej z těch ostatních kluků ze seznamky by tohle dokázal? Určitě žádnej.

On je jako růže mezi trnám. Úplný zázrak. Nebydlí u maminky, pracuje, je schopný a postará se. Líbí se mým rodičům. Táta by mi hned vpálil, že je to blbec, tak můžu být klidná.

Navíc, dnes by to mohlo být ještě mnohem krásnější, když se budeme usmířovat. Jdu za ním, hned.

Je středa ráno, venku padá mokrý sníh, který ihned po dopadu na zem taje. Asi poslední záchvěvy zimy v Čechách, když je skoro polovina března. Říkám si a snídám bílý jogurt, do kterého jsem si nalámala cereální sušenky. Netrpělivě přepínám všechny možné televizní kanály. Snažím se dopídit co nejaktuálnější předpovědi počasí v Rakousku. Všude nacházím ty stejné informace. Husté sněžení, hotová kalamita a tvoří se kolony na hlavních tazích. Už za pár hodin mám vyrazit se svojí kamarádkou Zlatou a jejími dvěma kolegy z nemocnice lyžovat.

Prodloužený víkend v Alpách, který jsme plánovali týdný dopředu. Vždycky jsem měla